

НЕОГРАНИЧЕН ДОСТЪП ДО ОТЕЦ

Дейвид Уилкерсън
8 Януари 2001

“Според вечното намерение, което Той изпълни в Христос Исус, нашия Господ, в когото ние имаме дръзновение и достъп с увереност чрез вярата в Него.” (Ефесяни 3:11-12)

Божите деца имат една от най-големите привилегии, които някога са давани на човечеството. Ние имаме правото, смелостта и свободата да влезем при нашия Господ по всяко време.

Нашият небесен отец седи на трона Си във вечността. А от дясната му страна седи Неговия Син, нашия благословен Господ и Спасител, Исус. Тронната зала има порти, които се отварят за всеки, който е в Христос. По всяко време, ден и нощ, непрестанно, ние можем да заобиколим ангелите пазители, серафимите и всички небесни същества и да влезем смело през портите и да се доближим до трона на Отец. Христос ни е дал директен достъп до Отец, за да получим цялата милост и благодат, от които се нуждаем, без значение на обстоятелствата ни.

Положението не винаги е било такова. В Старият Завет никой човек нямаше достъп до отец, освен няколко изключения. Например, ние знаем, че Авраам имаше определен достъп до Господ. Този посветен човек беше наречен Божи приятел. Той чуваше от Господ, говореше с Него, имаше общение с Него.

Но дори и Авраам стоеше „вън от завесата“. Въпреки, че беше Божи приятел, той нямаше достъп до святото място, където живееше Бог. Духовната завеса на отделянето все още не беше разкъсана на две.

В един момент от историята на Израел Бог заяви, че ще говори на пророците чрез видения и сънища: „Ако има пророк между вас, Аз, ГОСПОД, ще му стана познат чрез видение, насън ще му говоря.“ (Числа 12:6)

Това беше много ограничен достъп до Бог. Но отново имаше едно изключение: Моисей, водачът на Израел. За него Бог каза: „Но слугата Ми Моисей не е така. Той е верен в целия Ми дом; с него говоря лице в лице, ясно, а не със загадки; и той гледа образа на ГОСПОДА.“ (12:7-8). както и Авраам, Моисей говореше с Бог и Бог говореше с него. Той прекара 40 дни и нощи в Господното присъствие, докато лицето му не заблестя. Очевидно Моисей имаше доста голям достъп до трона.

Но останалата част от Израел не знаеше нищо за този достъп. За тях Господ каза: „Това да бъде постоянно всеизгаряне в поколенията ви, при входа на шатъра за срещане пред ГОСПОДА, където ще се срещам с вас, да говоря там с теб. Там ще се срещам с израилевите синове“ (Изход 29:42-43).

Никой не можеше да влиза в най-святото място, където обитаваше Божието присъствие. Само на първосвещеника му беше позволено да влиза вътре един ден в годината, в деня на изкуплението. Така че хората трябваше да носят жертвите си до вратата на шатъра. Те можеха да надзъртат през вратата, но не можеха да видят почти нищо. Можеха само да се чудят за могъществото на Божията слава, която живееше вътре.

И отново – това беше много ограничен достъп. Като че Бог им казваше: „Елате до външната Ми врата и ще се срещнете там с Мен. Тогава ще говорим.“ Те не бяха поканени вътре. Господ им говореше от другата страна на вратата на шатъра. Можете ли да си представите да се опитвате да говорите с някой близък приятел по този начин?

Вътре в шатъра една завеса разделяше святото от пресвятото място. Когато първосвещеника се доближаваше до завесата, той трябва да е треперил. Беше чудно страшно да имаш достъп до Божията слава. Ако си се опетнил само малко в присъствието Му, щеше да бъдеш убит. Святото Божие присъствие не можеше да понесе никакъв вид грях.

Какво невероятно събитие трябва да е бил Деня на изкуплението. През този ден всички еврейски деца се събираха около вратата на шатъра. Това беше същата врата, пред която Бог се разправи с Мириам за това, че постави под съмнение лидерството на Моисей и с Датан и Авирон за това, че се надигнаха срещу Моисей.

Сега множествата благоговееха докато първосвещеника Аарон влизаше в тайнствената стая за да се срещне с всемогъщия Бог. На тях им беше показано какво се случваше вътре, но бяха оставени да се чудят: „Какво е вътре? Господ има ли видима форма? Гласът Му толкова ли е страховит колкото го чухме на планината Синай? Добър и нежен ли е или е ужасяващ?“

Дори Давид, сладкия псалмист, имаше ограничен достъп до Бог. Библията ни казва, че той общуваше с Бог. Той познаваше Господ като защитник, прибежище, пазител и сила. Никой не беше говорил по-могъщо и силно за Бог от този човек. Но въпреки това Давид нямаше привилегията да влезе в пресвятото място. Във всичките псалми Давид говори за това, че копнее за Бог. Той викаше да го пуснат зад завесата, нещо, което не успя да постигне: „Бездна огласява бездна“ (Псалм 42:7).

Соломон също изпита този вид напразен копнеж да се доближи до Господ: „Любимият ми протегна ръката си през процепа и сърцето ми закопня за него. Аз станах, за да отворя на любимия си... Отворих на любимия си, но любимият ми се беше обърнал и си беше отишъл... Потърсих го, но не го намерих; повиках го, но не ми отговори.“ (Песен на песните 5:4-6). Това е гласът на божествения копнеж: „Търсих го, копнеех за него, исках го. Но не можах да го намеря.“

Израел видя как Бог живееше в храма в една стая наречена пресвящото място

Соломон построи величествен храм в Ерусалим за Божията слава. Когато постройката беше построена той „внесе нещата, посветени от баща му Давид, среброто, златото и всичките вещи... и пренесоха ковчега... на мястото му“ (2 Летописи 5:1, 5, 7). След като всичко беше поставено на място, Соломон покани Бог да дойде и да освети пресвящото място с присъствието Си. И Бог го направи като слезе в облак и изпълни храма.

Всеки в Израел вярваше, че Бог живееше в големия храм в Ерусалим. Затова израилтяните отправяха молитвите си натам. Соломон помоли Господ: „Когато народът Ти излезе на бой срещу враговете си по пътя, по който го изпратиш, и Ти се помолят към този град, който Ти си избрал, и дома, който построих за Името Ти, тогава Ти чуй от небето молитвата им и молбата им и защити правото им!“ (2 Летописи 6:34-35)

Соломон молеше: „Господи, когато армиите ни отидат на срещу враговете ни, чуй ги когато отправят молитвите си към Теб тук, в Твоя храм. Дай им успех в битката.“ Те мислеха, че Бог не е на битката, а в святата стая в Ерусалим. И още, ако Израел попаднеше в робство, те трябваше да се: „помолят към земята си... и към дома, който построих за Името Ти... тогава чуй от небето“ (6:38-39). Затова Данаил отвори прозореца си във Вавилон и се моли към Ерусалим (виж Данаил 6:10). Днес евреите все още се обръщат към Ерусалим, за да се молят. Веднъж бях в самолета когато един ортодоксален евреин опъна молитвения си шал, изправи се между седалките и се моли към Ерусалим.

Но въпреки Божията слава в храма, въпреки виденията и сънищата дадени на пророците, въпреки посещенията на ангелите, Божия народ стоеше отвъд завесата. Вратата на свящото място все още не беше отворена. А достъпът до Него все още беше ограничен.

Исус донесе със Себе Си по-голям достъп

Животът на Христос в човешка плът даде по-голям достъп до Отец. Но дори и тогава достъпа все още беше много ограничен. Когато Исус дойде в света като бебе, там имаше само няколко души – шепа овчари и мъдреци. Останалата част от човечеството не знаеше за Него. В храма в Ерусалим свещениците изпълняваха задълженията си, а хората се молеха и следваха обичайните си задължения.

Когато Исус беше младо момче, няколко души Го видяха в храма. Това бяха преди всичко свещеници и книжници, които се изумиха на познанието Му върху Божието Слово. Но хората не знаеха за Него. По-късно други хора Го срещнаха в дърводелската работилница където работеше Той. Но кой можеше да повярва, че Исус е Бог в плът, докато той им оправяше счупените столове? Той беше просто сина на Йосиф, добър млад човек, който знаеше много за Бог.

Когато Исус започна служението Си, Той отправи думите Си към малобройното население на един малък регион – изгубените овце от дома на Израел. И понеже Той можеше да бъде само на едно място в един момент, достъпа до Него беше ограничен от техническо естество.

Ако искаш да се приближиш до Исус, трябваше да отидеш в Юдея. Така че, ако живееш извън Израел трябваше да пътуваш в продължение на дни или седмици с кораб, камила или да ходиш пеша. След това трябваше да Го проследиш до някое село, да намериш тълпата там и да ги помолиш да ти кажат къде е. Или пък, ако току що беше напуснал града, трябваше да видиш накъде се беше отправил. Можеше да се наложи да наемеш лодка, която да те отведе до другия край на огромно езеро или да ходиш цял ден и нощ, за да стигнеш до пустинята където Той поучаваше масите.

След като веднъж намериш Исус, трябва да застанеш близо до Него за чуваш гласа Му, да те докосне, да те благослови със святоото Си присъствие. Можеше да се опиташ да си проправиш път през тълпата, за да се доближиш до Него, но всичко останали хора също щяха да искат да Го чуят.

Това беше много ограничен достъп. За да се добереш до Господ трябваше да бъдеш на точното място в точното време. Помислете за слепеца, който чу, че Исус минаваше наблизо. Когато този човек разбра кой минава, той извика: „Исусе, изцери ме, за да виждам.“ Едва тогава Христос го възстанови.

Или пък помислете за жената с кръвотечението. Тя трябваше да изблъска тълпата, за да се докосне до ръба на дрехата на Исус. През цялото време всички останали хора също се опитваха да Го докоснат.

Ами майката в Наин, която водеше погребалното шествие на сина си. Когато Исус мина по пътя ѝ, Той докосна ковчега и възкреси момчето от мъртвите.

Или пък помислете за парализирания човек край басейна във Витесда, на Овчия пазар. Много болни и наранени хора се събираха там за да бъдат изцерени, но този човек беше на точното място в точното време. Когато Исус мина покрай него, Той изцери и него.

Често трябваше да изчисляваш и да планираш предварително, за да имаш достъп до Господ. Закхей направи така като се качи на едно дърво, за да зърне Исус. Други четирима мъже разрешиха подобни технически проблеми заради болния си приятел. Когато видяха тълпата, която се струпваше около мястото където поучаваше Исус, те пробиха дупка на покрива и спуснаха приятеля си точно пред погледа на Исус.

Накрая, в един ненадеен, славен момент, Исус даде абсолютен, неограничен достъп до Отец. Библията казва, че на Голгота, на опръскания с кръв кръст „А Исус, като извика пак със силен глас, предаде дух. И ето, завесата на храма се раздра на две от горе до долу“ (Матей 27:50-51).

В момента, в който Исус умря, завесата в храма в Ерусалим буквално се разкъса. Това е момента, в който беше подпечатана съдбата ни. В момента, в който нашия Господ предаде дух, на нас ни беше даден неограничен достъп до пресвятото място: „И така, братя, като имаме дръзновение да влезем в светилището чрез кръвта на Исус, през един нов и жив път, който Той е открил за нас през завесата, тоест плътта Си“ (Евреи 10:19-20).

Това разкъсване на физическата завеса показва какво се случи в духовния свят. Най-сетне ние можехме да се радваме на нещо, на което не можеха да се радват поколения преди нас. Ние имаме привилегия, която дори Авраам, Моисей и Давид нямаха. Ние имаме достъп до пресвятото място, до самата тронна зала на всемогъщия Бог. Вратата вече не беше затворена за нас. Вече всеки може да погледне вътре и да влезе там. Неограничения достъп вече беше реалност.

Със смъртта Си Исус се превърна в нашия първосвещеник. Той се възнесе до Новия Ерусалим, до неръкотворния храм. Там Той влезе в ролята Си на Първосвещеник. Той влезе направо в святото Божие присъствие и с тамяна на собствените Си молитви положи кръвта Си върху омилоствилището. След това седна отдясно на Отец с цялата сила, мощ и слава.

В този момент Исус изиска заветното право да приеме в едно духовно тяло всички, които щяха да се покаят и да Го приемат за Господ. И изпрати Святия Дух да призове децата Му: „Отворих вратата към Отец. Вече сте приети просто като стоите в Мен чрез вяра. Така че елате смело към трона. Аз ще ви заведа в присъствието на Моя Отец, който сега е и ваш. Имате неограничен достъп до Него, ден и нощ.“

Ето я болката и скръбта в душата на Исус

Коя е най-голямата болка, която Христовата душа може някога да изпита? Аз вярвам, че това е едно поколение, което е получило пълен, неограничен достъп, но не ходи при Него.

Божият народ умоляваше в продължение на векове да премине през завесата. Те копнееха да видят благословенията на нашето време. Достъпът, на който се радваме днес е този, за който копнееше Моисей. Това е същият достъп, който сърцето на Давид виждаше, но не можа да придобие. Това е достъпа, който Данаил не придоби, въпреки че се молеше на Господ по три пъти на ден. Предците ни видяха, че този достъп ще се случи в нашите дни и те се радваха за нас.

Но ние, на които е даден този чудесен дар, го приемаме за даденост. Вратата беше отворена за нас, но ние отказваме да влезем с дни, а понякога със седмици. Какво престъпление! Всеки път когато пренебрегваме достъпа, който Исус купи за нас, като от време на време минаваме през вратата, ние приемаме лековата кръвта Му. Нашият Господ ни каза, че имаме всички ресурси, от които се нуждаем, само ако отидем при Него. Но ние продължаваме да пренебрегваме скъпия Му дар.

Библията ни увещава: „Нека пристъпваме с истинно сърце в пълна увереност на вярата... нека държим неотстъпно изповядването на надеждата, защото е верен Този, който е дал обещанието“ (Евреи 10:22-23). Този пасаж ясно говори за молитвата. Бог ни призовава: „Идвайте в присъствието Ми често, всеки ден. Не можете да поддържате вярата си, ако не сте близо до Мен. Ако не влизате смело в присъствието Ми, вярата ви ще се поклати.“

Може би познавате християни, които преди са били под пара за Исус. Те винаги прекарваха време с Господ, четяха Словото Му и се усамотяваха с Него. Те знаеха как да се приближават към Него, за да поддържат вярата си жива.

Но сега същите тези християни просто „мислят“ молитвите си. Или пък тичат в Божието присъствие за няколко минути, колкото да кажат: „Здрасти, Господи. Бъди благословен. Моля те, води ме днес. Обичам Те, Исусе. Чао.“ Сърцето им вече не е търсещо. Вече го няма бавното общение, на което някога са се радвали. Когато ги попиташ за изоставения им молитвен живот те твърдят, че си „почиват във вяра“.

Казвам ви, хората, които не се молят, скоро се превръщат в хора без вяра. Колкото повече пренебрегват дара на достъпа, отказвайки да се доближат до Божите провизии, толкова повече се отдалечават от Него.

Исус скърбеше за Ерусалим преди да се възнесе на небето

Когато Исус ходи по земята, Той беше достъпен за населението ѝ. Той поучаваше в синагоги, по хълмовете, в лодки. Изцеряваше болните, извършваше знамения и чудеса. На празниците надигаше глас викайки: „Аз съм живата вода. Елате при Мен и Аз ще утоля жаждата на душите ви.“ Всеки можеше да се приближи до Него и да остане доволен.

Но поканата на нашия Господ беше пренебрегвана почти винаги. Той плака за народа: „Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до теб! Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте!“ (Матей 23:37). Той казваше на Израел: „Сега съм тук, достъпен съм за вас. Казах ви да дойдете при Мен, за да ви изцерея и да посрещна нуждите ви. Но няма да дойдете.“

Как отговори Исус на това, че народа Го отхвърли? Той заяви: „Ето, вашият дом ви се оставя пуст.“ (23:38). Думата, която Исус използва тук за „пуст“ означава самота, неплодие, загуба. Той каза: „Църковният ви живот, дома ви, духовното ви ходене – всичко това ще пресъхне и ще умре.“

Помислете за това. Ако родителите не търсят ежедневно Бог, децата им определено няма да Го потърсят. Вместо това домовете им ще се изпълнят със светщина, духовна яловост и самота, която не може да се опише. В крайна сметка това семейство ще свърши в абсолютна пустош.

Помнете, че Исус отправи тези предупреждения в ден на благодат. Той добави: „Отсега нататък няма вече да Ме видите, докогато кажете: Благословен Онзи, който идва в Господното Име!“ (23:39). Смисълът тук е: „Дал съм ви целия достъп, от който се нуждаете, за да живеете победоносен живот. Но вие пренебрегнахте предложението Ми. Съжалявам, но решението ви ще донесе пустош в живота и дома ви. И няма да Ме видите отново до вечността.“

Кога беше последния път, в който отиде при Бог за да намериш всичко, от което се нуждаеш в живота? Беше ли в беда, в криза със семейството си, работата, здравето? Няма нищо лошо в това да се възползваш от достъпа си до Бог когато си в жестока нужда. Исая пише: „ГОСПОДИ, в скръбта Те потърсиха, изляха молитвен шепот, когато наказанието Ти беше върху тях.“ (Исая 26:16). Псалмистът свидетелства: „С гласа си викам към ГОСПОДА, с гласа си отправям молба към ГОСПОДА. Изливам молението си пред Него, заявявам скръбта си пред Него.“ (Псалм 142:1-2)

Нашият Господ е Баща, който се грижи много за всички проблеми на децата Си. Когато се изправим пред трудности, Той ни призовава да се приближим при Него, казвайки: „Елате, излейте всичките си проблеми, нужди и оплаквания пред Мен. Аз ще чуя плача ви и ще ви отговоря.“

Но за много християни това е единствения път когато те ходят при Отец. Питам те, къде е копнежа ти за Бог, който описа Давид, голямата жажда да бъдеш в Божието присъствие? Къде е ежедневното служение към Него, изливането на сърцето в любов и обожание?

Християните, които не се молят, не разбират опасността, в която се намират

Може да възразиш: „И какво ако някои християни не се молят? Те все още са вярващи, изчистени от кръвта, опростени и ще отидат на небето. Каква е опасността в това да станеш малко по-хладък?“ Аз вярвам, че небесния ни Баща разбира, че живеем в забързано време с много изисквания към времето и енергията ни. А християните са обхванати от грижи и дейности като всеки друг човек. Но аз не мога да повярвам, че Бог приема лекото това, че отхвърляме достъпа си до Него, което костваше живота на Сина му. Бог е превърнал Христос в нашата яка кула. Но само онези, които „бягат при нея“ са спасени (виж Притчи 18:10).

Ако не влезеш, още си отвън. Стоиш там, където стоеше Израел. Но Бог вече не се среща с никого пред вратата. Всичко, от което се нуждаем е вътре: опрощение за греховете ни, милост по време на нужда, сила да побеждаваме.

Представете си болката от отхвърлянето, която чувстват Отец и Сина. Представям си как водят този разговор помежду си: “Сине, биха те, подиграваха ти се, разпънаха те на кръст и те погребяха. Затворих си очите пред това. И въпреки това ти изпълни вечния завет. Ти даде приемане и достъп за всички, които ти вярват. Поради теб хората от последното време имат възможност да дойдат при мен. И те ще пораснат мощни в силата ми, ще изградят запаси от вяра срещу един дявол, който ще ги изкушава както никое друго поколение.

Но къде са възлюбените ни деца? Минава понеделник и не ги виждаме. Идва вторник – няма деца. Идва сряда – няма и помен от тях. Четвъртък, петък и събота минават – пак ги няма. Само в неделя идват, когато са на църква. Защо не идват при нас? Не ни ли обичат?”

Бог зададе същия въпрос на Адам когато той се скри от Господ в Едемската градина: „Адаме, къде си?“ (Битие 3:9). Господ знаеше къде е Адам през цялото време. Той всъщност го питаше защо беше отхвърлил приятелството Му. И показваше на Адам, че е опасно да се крие от присъствието Му.

Всъщност, християните, които не се възползват от достъпа до Отец, стигат до състоянието на Сардис. Господ каза на Йоан: „До ангела на сардикийската църква пиши: Това казва Онзи, който има седемте Божии Духове... Зная твоите дела, че на име си жив, а всъщност си мъртъв.“ (Откровение 3:1)

Исус казва: „Може да си добър човек, някой, който би направил всичко за всеки. Имаш добра репутация в църквата и в света. Мислят те за наистина жив в Христос, благословен от Бог. Но един елемент на смърт се е промъкнал в живота ти. Нещо от света те е омърсило.“

“Но имаш няколко души в Сардис, които не са осквернили дрехите си и ще ходят с Мен в бяло” (3:4). За какво осквернение се говори тук? Става дума за липсата на молитва. А ето го и предупреждението на Исус към нас: „Събуди се и укрепи останалото, което е близо до умирание; защото не намерих твоите дела свършени пред Моя Бог.“ (3:2)

Вярващите в Сардис не внимаваха. Не се молеха, не чакаха Господ, не Го търсеха както преди. Вместо това те си позволиха да станат небрежни, да не ходят ежедневно при Бог за помощ. Сега вече бяха омърсени. Думата, която Исус използва за „осквернени“ тук означава „почва от грях, черно петно върху бяла дреха“. Христос ни казва: „Ако не се молиш, нямаш защита срещу врага. Дрехата ти е опетнена поради небрежността ти.“

Но Исус заявява, че няколко души: „Но имаш няколко души в Сардис, които не са осквернили дрехите си и ще ходят с Мен в бяло, защото са достойни.“ (3:4). Той казва: „Все още имаш малко пламъче от желание за Мен. Не искаш да изгубиш присъствието Ми, да станеш ялов. Сега бързо възбуди глада си за Мен. Върни се в тайната молитвена стаичка и Ме призови. Направи сърцето си като кремък. Раздухай пламъка на вярата преди да умре, преди смъртта да се намести в душата ти, както се случва с много хора около теб.“

Не пренебрегвай великия дар на достъпа. Вечното ти бъдеще зависи от него. Моли се и търси Господ. Той ти е дал достъп и обещава да посрещне всяка твоя нужда.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2001 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Unrestricted Access to the Father](#) / [Неограничен достъп до Отец](#)